

Појавио се на друштвеним мрежама коментар неке „католикиње“ која апелује на људе да не дају новац за обнављање Нотр Дама, него да га „донирају за опоравак Порторика“. Каже како „Исуса није било брига за витраже, било га је брига за људе“.

Хајде да мало проблематизујемо ту популарну тезу да нешто представља „само зграду“, „само камење“, „само витраж“. Људска цивилизација од памтивека поред стакла и камена уграђује у своја здања своје наде и стрепње о вечности. Сакрални објекти представљају везу човечанства са трансцендентим, они га подсећају на вечност, и подсећајући га на вечност, подстичу га да мисли о својој бесмртној души, између осталог и тако што ће мислити на своје ближње, на сиротину, на унижене.

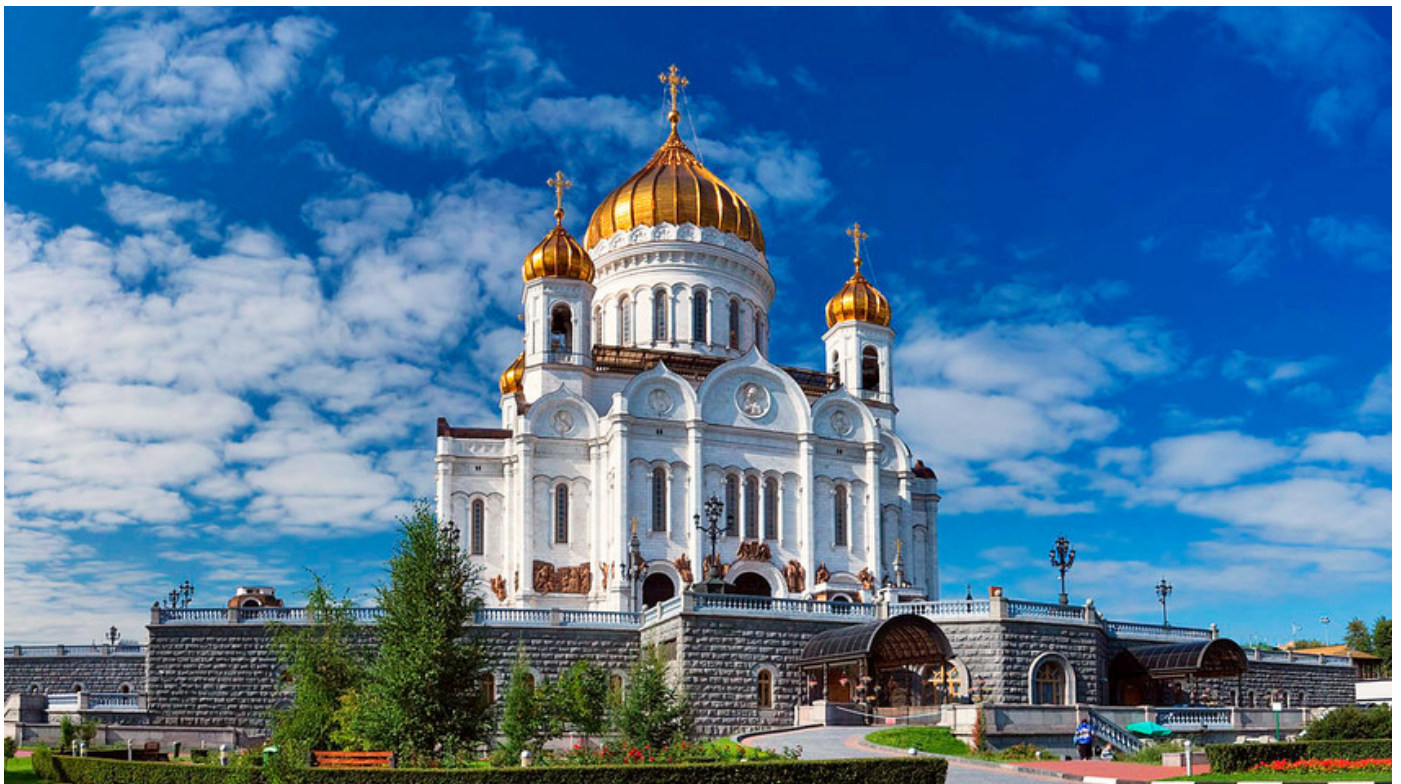

Колико кошта одржавање и рестаурација египатских пирамида — тих споменика фараонској мегаломанији које су градили робови — и колико би се гладне сиротиње у Египту могло нахранити за тај новац? Колико Кина троши на рестаурацију Забрањеног града — симбола друштвеног поретка који је темељно супротан вредностима Народне Републике? Хајдемо мало оштрије: колико је људских живота могло бити спасено да атински устаници нису добровољно пристали да шаљу муницију турском гарнизону на Акропољу, само да Турци не би рушили стари пагански храм, унутар кога се у том тренутку налазила џамија? Је ли могао неко да Алиаги објасни да је ћуприја на Дрини „само камен“, и да заиста није вредна срчаног удара?

Пише: Никола Танасић
понедељак, 22 април 2019 15:34

Најзад, шта мислите — да ли је иједан појединачни свештеник Римокатоличке цркве убедио више људи да донирају новац за сиротињу, или за страдале у несрећи, него што је то учинила једна катедрала Нотр Дам?

Највећи православни храм на свету — Храм Христа Спаситеља у Москви — срушио је Стаљин 1931. године јер га је сматрао „уметнички безвредним симболом царистичке моћи“. Тај „безвредни симбол“, посвећен свим жртвама страдалим у Отаџбинском рату 1812-1813. године градио се 44 године, између осталог зато што Црква није дозвољавала велике донације — максималанприлог који је неко могао да да био је толики, да је то себи могао да приушти и обичан грађанин. Другим речима, тај Храм је у великој мери саграђен новцем сиротиње.

За свечано отварање те „уметнички безвредне гомиле мермера и злата“ Чајковски је написао своју славну „Увертиру 1812.“, његово вероватно најпрепознатљивије дело, у чијој су се партитури, поред општепознатих топова, налазила и звона Храма Христа Спаситеља. Другим речима, „безвредни симбол царизма“ је учествовао као

**циновски музички инструмент у историјски једином исправном извођењу
најпознатијег дела Чајковског.**

Када су деведесетих година руске власти одлучиле да Храм реконструишу (овај пут за новац тајкуна, што је фер — јер ти тајкуни су се обогатили захваљујући потомцима оних који су Храм рушили), надигла се читава војска „забринутих и солидарних грађана“ да јадикую како нема смисла да се гради „бесмислени симбол државне моћи“, боље да се тај новац да сиротињи. Проблем је у томе што је тај храм већ подигла сиротина, а онда су дошли заштитници сиротине да га сруше, јер шта зна сиротина шта треба да ради са својим новцем?! Пита ли неко сиротину у Порторику да ли треба обновити Нотр Дам? Наравно да их не пита, кога брига шта они мисле!

А шта је мислио Исус? Мислио је да „не живи човјек само од хљеба, већ од сваке ријечи која излази из уста Господњих“.